

Sírversek Valaholiából

AZ ELADÓ VERSEK CÍMŰ KÖTETBŐL

Nagy árvizek földjén
Rossz gátör vótam én —
Még csontom is fizet.
Nem vízi malomra,
Saját sírhantomra
Hajtottam a vizet.

Hogy mán elvegyen —
Magamra húzám Pétert.
S hogy biztos legyen —
Rá földet is. Két métert.

Előbb piros vót a'!
Lett halovány-rózsa'.
Most meg sápatt kender.
Hát fakul az ember.

Megszülték császárral.
Mehalt — tört lábszárral.
A dátum kilencven.
Gipszezi a nagy menny.

E helyt halt Tóth Gereben,
A hótt Duna-terepen.
Mán sose lesz eleven.

— Kell-é magzat, asszonykám?
— Kaparjuk el, uracskám!
— Kell vén urad, szép rózsám?
— Kaparjuk el, új babám!

Kasznár szép ködmönben,
Földet óv negyvenben.
Ötven felé titkár,
Még földet is ad már.
S visszaveszi lassan,
Újfennt ő oszthassa.
S Nagyúr szól: Ne többet!
Most én osztok földet!

Futtában halt szüreti bús permetezés idején
ódon fabudin, veleroskadt.
Nem várta a pince penésze kései jó aszúval,
Sorsa a gyors murciba ölte bele!